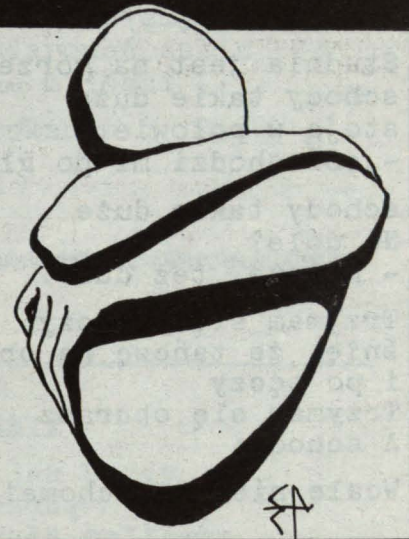

Jeszcze Jedna

PODLASKIE PISMO
LITERACKO-ARTYSTYCZNE

NR 5. 18. październik 1996R.

MARTYN GIL

POETA - aż się zdziwisz!

Bez wątpienia, każdy poeta nie ma wątpiwości, że pierwszej jakości poetą jest, lub będzie w życiu pozagrobowym. Gdyby myślał inaczej, to by tych wszystkich ramot cudownych nie pisał. Nawet ten najbardziej zielony, zwłaszcza ten gilowaty jest chory z pożądania. Nieprzenikniony, blady, usycha wrastając w szuflady, w swój totalny, prywatny bałagan duchowy.

Poezja okrutna jest jak cud co się zdarzyć nie ma zamiaru - myśli sobie a gruzom - poeta leżąc nago na brzegu kartki. Wdzięczny się, podlizuje pióro a ono ani drgnie. Nie pomagają modły, życzenia, mycie włosów. Wiersz się nie zdarza, światło się nie zajarza a członki sztywnieją na białych kartach prześcieradeł. Nieważne ile członków.

Poeta wynosi na spacer swoje niskie, kretyńskie czołko i piękne, smukłe ciało. Idzie na cało, bo za rogiem (nosorożca) czeka zaborcza, daleka od żartów cielęcina. Przechadza się, przechadza z czołem coraz wynioślejszym, i cóż widzi w tym gigantycznym rynsztoku, ani krzty dziwności. Wszystko co było dziwne jeszcze wczoraj, dziś już powielone, powalane, przyjęte, zaklepane, nudne i jakie, jaka, jak. Od tych nudności ucieka chytrus w wieki minione, albo bliżej w przytułki niezrównoważone. Tam z nadzieją czeka na lepsze wieki wieków. I niech czeka, niedługo dołączą do niego - cieszy się czyli smuci się, czyli trwoży się - poeta.

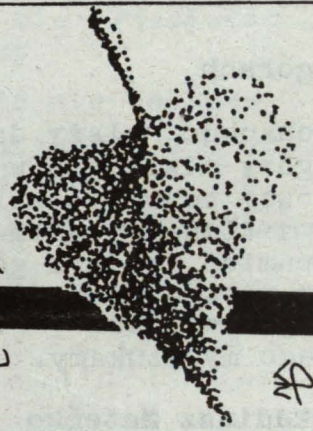
Nawet gdy siedzi cicho, język ma niezwykle jadowity. A któżby jak nie nasz dobry nieznamy poeta. Nie przytulę żmii do piersi, zanim jej nie ukąszę, mówi, i wdziera się krzykiem w przepuklinę zachwy-

tu i jeszcze głębiej draży. W sny i w pocałunki wchodzi bezszelestnie i w bardzo rzadki, świąteczny dzień siedzi cicho.

Myśli poety to naładowany kałazszników w czerwonej róży, aksamitnych płatkach, bo się rozplączę. Przepraszam za to uzbrojenie, ale jak każdy je ma, to i poecie chce się barczystego ochraniacza rękopisów, długopisów, wkładów z wsadem i innych ruchomości co to nieruchomieją mu czasami, przed zewnętrzną wrzawą próżni. Słowik różę polaskotał kamieniem (-jestem pod wrażeniem) za chwilę będziesz pod butem (potraktuję ciebie mazutem) aż się niebo z wrażenia rozdziawiło (dialog zakochanych, czy co to było). To był wiersz i o to chodzi, nie wchodzi, chyba że jakiś poeta chce podejrzeć kolegę przez ramię. Powiem zwyczajnie, poeta pisze wiersz intelektualny tzw. przygodę intelektualną. Ludzie się boją czytać, bo a nóż (w brzuchu) nie są intelektualni. A poeci czytają, bo za żadne wiersze nie przyznają się do tego, że ani linijki nie rozumieją. Dobrze jak ma taki wyobraźnię, to do każdego dobuduje swój balkon na świat, i o to chodzi. Dalej zapytam zwyczajnie, czy znajdzie się taki poeta, który pisałby głupie wiersze dla zwyczajnych, niezwykłych ludzi? Jestem optymistą umiarkowanym, zachwyca się poeta - i pisze wiersze - barachołki, dla tych wszystkich, oj wszystkich, co lubią bara - bara. Poeta bardzo się stara, jak to poeta chce być dobry w tym co robi i lubi robić całe noce i dni zasłonięte oknom, czego i wam wszyscy kochani i niezrażeni (... ..) życzę.

Wiersze są takie a nie inne, bo świat jest taki a poeta inny. Kiedyś poeta wyprzedzał świat a teraz chyba nie nadąża. Poeta się wymądrza a świat się wygłupia. Kto pojmie, kto rozstrzygnie dylematy. Nauka nie ma matki, bo

jesień
pisze
dużo
ciepłych

-listów

filozofia już nią nie jest, a szkoda. Osierocony poeta nie rozumie siebie, swoich wierszy i nie wie z którego końca ssać ten smoczek świata. Typ na wskroś subtelny, etyczny i estetyczny ni jak nie może pojąć, że taki wyraz najdroższy - matka, dla niektórych (licznych) znaczy k.....

Poeta wie, że pisze siebie i wie też to, że jest niepowtarzalnym typem ludzkim, istotą jedyną w świecie. To o jakich falach odbioru myśli, na jakie fale, faliki nadaje. Nie znam się na falówkach i krótkofalówkach, co czytają mandaty. Może przestanę być taki nieznośnie zarozumiały i wyobcowany, i rzucę coś zjadliwego na konsumowanie. Obiecuje poeta poecie, chwając nawzajem swoje wiersze, swoich polityków, swoich krytyków i swoje dłonie, i paznokcie politykierowane. Miłością uniosłeś nas pod niebo, marzeniom zaistnieć dałeś. Może to nie jest absolut jak obiecywałeś.

Wychwytnij informacje sympatyczne, biegnij przez deszcz w podskokach radości, nie popadaj ze skrajności w skrajność i nie truj radzeniem. Nie radzę, wiem, piekło już nie jest wybrukowane, tam też jest asfaltowo, gładko a nawet ślisko można zjechać na du du. Zaciął się i nie wiadomo co chciał powiedzieć w ostatnim słowie.....

C.D.N.

SCHODY

Studnia jest na górze
schody takie duże
stoją w połowie,
- coś chodzi mi po głowie.

schody takie duże
Na dole?
- kałuże, też duże.

Trzymam się poręczy
śnię, że tańczę na obręczy
i po tęczę
Trzymam się oburącz
A schody;

Wcale nie są ruchome!

Małgorzata Wilbik

Imię twoje

Nieopatrznie wtrąciłem je do wiersza o czymś innym.

Sąsiednie słowo rozjarzyło jutrzenką,
stopiło sierocy sopel serca
i zobaczyłem nasze dawne cienie z zachodem słońca w tle.

Zabolało naraz dotkliwie wszystko utracone,
przepadłe w niezbadanych labiryntach czasu i losu,
utrata nadziei,
odtrącenie,
głód.

Przypomniało wszystko zanim się to stało,
święta,
pieśń pełni,
wdzięczność,
ukojenie.

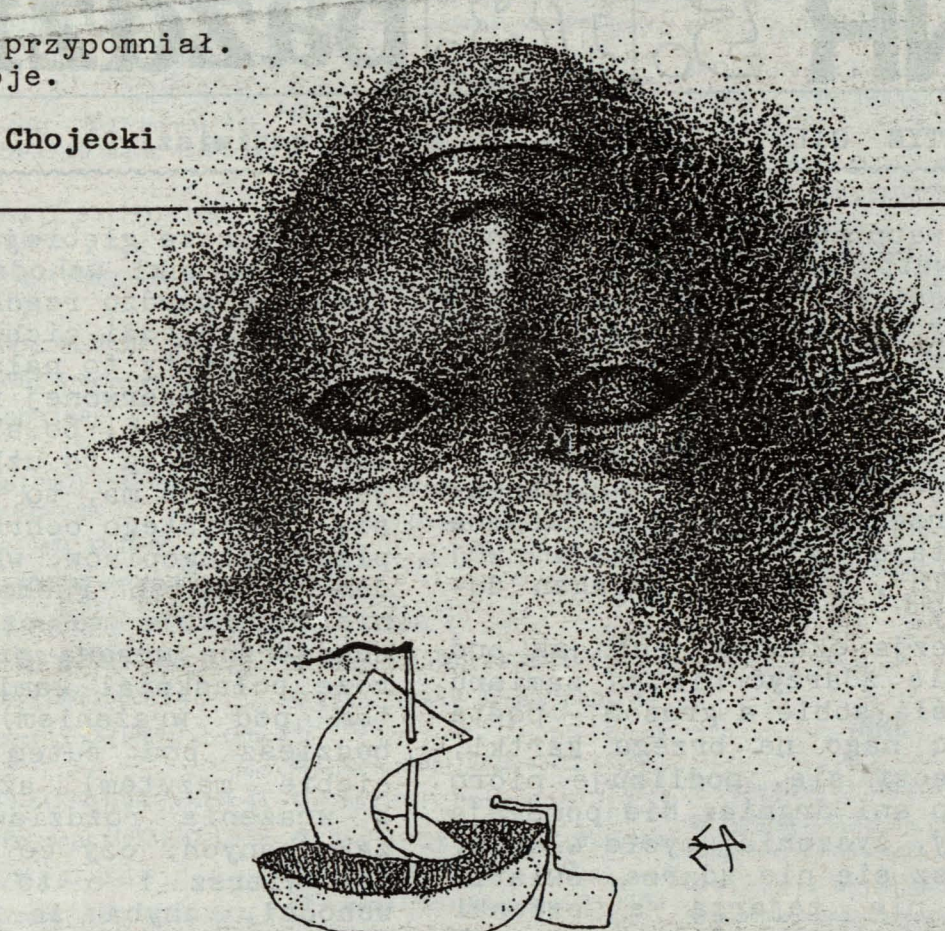
Żal się przypomniał.
Imię twoje.

Ryszard Chojecki

W górach

Kochankom należy dać wytchnąć
i góry odwiedzić w tym roku
Słowom pozwolić wzlecieć
by z tlenem ptasim się zmieszały
Strumień spada z gór
gdy my wznosimy się aż na szczyt
On już wie to
czego my szukamy.

Arkadiusz Mateńko

Burza

Błyskawica, jak meduza,
Zawisła na niebie.
Grzmot złowrogi rozpruł
kłębowisko chmury.

Zwały wody z hukiem spadają na ziemię
zamieniając nizinę w krajobraz ponury

Rowy w rwące potoki.
Drogi w bystre strugi
Pola w rozlewiska
po horyzont długie.

Wichry zwarły siły, miotają drzewami.
Zginają konary, rwą je z korzeniami.
Demonstrują siłę dachów podnoszeniem
Napawają ludzi lękiem, przerażeniem.

Grozy dopełniają czarne mroki nocy
Rozdzierane blaskiem,
jak bicze błyskawic.

Dudnieniem piorunów, biciem
deszczu w szyby.
Odwiecznych nawałnic.

Helena Jaroszuk

Jesienny liść

Na drzewie, nagością swą przerażającym
wisiał jeden, jedyny liść. Mówili, że dla kpiny
Na przekór wszystkiemu pozostał sam.

Był taki zwykły, niczym się niewyróżniający
lecz żadnych przebarwień i skaz
Czystością swą zaufanie wzbudzał.

Lecz kolor jego wkrótce zbladł, zmienił się
stopniowo, powoli gdzieś zieloność gubił
odwracał twarz od słońca i w końcu spadł

Popełnił samobójstwo.

Marta Lewkowicz

HALINA WALCZAK

symfonia miasta

palce kładę
na czasu klawisze
w serca rytmie
aż wydobędę
ukryte
we mnie

wstąpię

w mroczne
siedlisko pokoleń
w poszukiwaniu
tropu
uciekającego czasu

idąc

swoją drogą
która wprowadza
w otwartą przestrzeń
do rozmyślania
nad sobą

śpieszmy

nim przeminiemy
by podarować sobie
trochę miłości
jak luksusu

HELENA ROMASZEWSKA

OCZEKIWANIE INTENSYWNE

rozłaka - rozpaczy głębina
żywiół rozrosły
między ziemi grzechem niepojętym
i niebem

zasłuchana w bezmiar
nie śmiem się poruszyć
nawet oddech wstrzymuję
żeby nie płoszyć dotyku

co bez spojrzeń
wyłania się z otchłani smutku
przez niepojętą szybę nieba
przychodzi
muśnięciem anioła ledwie

SKARGA ŚWIECY

smutna jestem
w samotnym lichtarzu
kiedy mówisz że się cały
spalasz

przeze mnie

pod tym światłem
w którym zgaśniesz
zasnę
kroplą wosku
na cmentarnej płycie

PORAŻENIE

myśli jak burzy
nie odsunę
(całowała talizman
z nadzieją na cud)

bólu nie oszukam
(wycierała łzy szybko
żeby nikt nie zauważył)

pamięci nie przeczekam
jak burzy

(wściekła się zakłęła)

nie było żadnej burzy
trafił w serce

ANNA GOŁAWSKA

- debiut w JJ

można spotkać ją w parku
oszalałą z nadziei
gdy palcami zbladłymi z tęsknoty
przeszukuje powietrze
tropiąc drobne zgrubienia
które gładzi w ślad jego postaci
nagłym śniegiem zmieszana
który zmylił jej dłonie
i ciężarem zaskoczył ogromnym
coraz głębiej się płacze
w znikające wspomnienia
jak oślepiły się mota w przestrzenie

słońce wam dostojnie
oddaje ostatnie pokłony
czeka na zapatrzenie
w siebie
na krótką myśl
o ciągłym cudzie
stoicie plecami
oparci o najwyższe dary
o słońce
ludzie nie są warci
zachodu

oparłeś dzisiaj lekko
dłoń na moim ramieniu
a mi tam dusza rośnie
drżąc pierzaście dziwnie
i jak ja się teraz oddam
martwej ciężkiej ziemi
z takim ledwie rozkwitłym
trzeptliwym skrzydłem

JADWIGA MARIA POŁYNKA

mamie

granice miłości
otwierają dłonie
różaniec tulące
i jesteś mamó
w Najświętsze Oblicze Maryi
wpatrzona
i jesteś
jak poranek nadziei

Ryszard Chojecki

Kapią srebrne perły
z sopli:
pod rynnami,
pod dachami,
pod balkonami.

Tylko ty
czarny sopolku
nie chcesz
rozpuścić się
na moim rozżalonym sercu.

Małgorzata Wilbik

Pan powiedział Pani Małgorzato
A ja już widzę lato.
I altanę i róże
I już nie pana,
lecz Twoje oczy duże
I ręce Twoje jak dwa
niebieskie parasole
Ze słońcem, gwiazdami,
księżycem
A poza nimi
wszystko jest
niczem!

Janusz Kordaczuk

Pamiętaj III

Litość jest jedna.
Słowa są tylko w oczy.
Spokój jest w nas.
Dlaczego we łzach.
Nigdy nie zapominają.
Ciekawie słuchają.
Prawdy nie mówią.

Arkadiusz Sawczuk

Nie ma sytuacji bez wyjścia.
Są tylko wyjścia bez sytuacji.

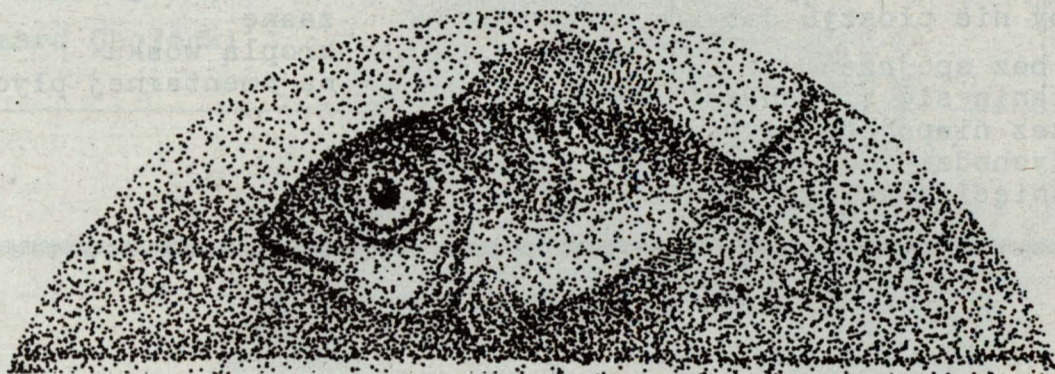
Dla wielu Ziemia jest kulą.....
armatnią.

Jedyną wojną, w której obie strony
walczące nie osłabiają się w trakcie
walki jest wojna dobra ze złem.

Życie ludzkie bardzo łatwo daje
się zapasteryzować w butelce po
wódce.

Są ludzie, ludziska i politycy.

Oko za oko, ząb za ząb, dolar za dolar.

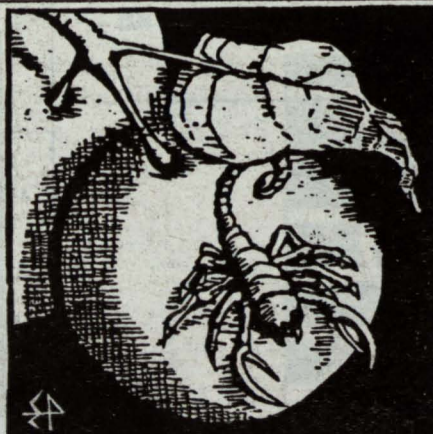
Korczew, linoryt, 1982 R.Chojecki

nasz adres:

**KLUB KULTURY
„EUREKA”
REDAKCJA**

**„JESZCZE JEDNEJ”
21-500 BIAŁA PODLASKA
UL.ORZECHOWA 34**

TEL. 436291

**CZEKAMY NA TWOJE
TEKSTY LITERACKIE
I PRACE PLASTYCZNE
(CZARNO-BIAŁE RYSUNKI I GRAFIKI)**

Skład Redakcji: Halina Besaraba,
Ryszard Kornacki,
Arkadiusz Sawczuk
(redaktor nacz.)

Opracowanie graficzne:
Arkadiusz Sawczuk.